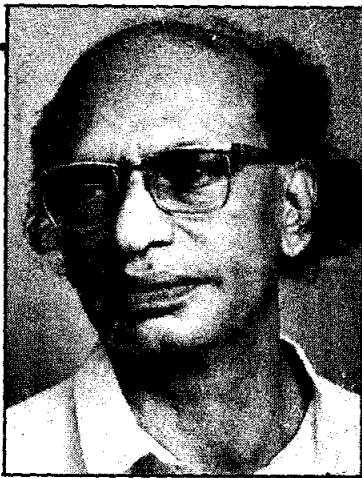

സാഹിത്യവാദപഥം

തീവണ്ടിയുടെ പുക അന്തരികൃഷ്ണത്തിൽ വ്യാപിച്ചപ്പോൾ കലാകൗമുദി വാരിക കാണാനുള്ള എന്റെ അഭിലാഷത്തിന്റെ ധൃമവും ഉയരുകയായി. പക്ഷേ, വിജയവാഡ റെയിൽ വേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുന്നതുവരെ മിണ്ടാതിരിക്കുകയേ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഒരുമണിക്കൂർകൂടി ക്ഷമിച്ചു. ഇരുമ്പുകുതിര നിന്നു. ഇരുപതു മിനിറ്റുണ്ട് വീണ്ടും ഓട്ടമാരംഭിക്കാൻ. എങ്കിലും പ്ലാറ്റ്ഫോമിലെ ബുക്ക്സ്റ്റാളിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് 'കലാകൗമുദി' വാരികയുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു വിലപനക്കാരനോട്. മറുപടി പറയാതെ വാരിക എടുത്തുതന്നു അയാൾ. അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്നു വായിച്ചിട്ട് ആരും കാണാതെ ഒളിച്ചുവെച്ചു. കാരണം വേറെന്നുമല്ല. അതിൽ ലേഖനമെഴുതിയത് ഞാനാണെന്നു മററുള്ളവരെ അറിയിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന് സ്വീറിലിട്ടത് എന്നു യാത്രക്കാർ വിചാരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെ വണ്ടിയുടെ ഒരുവശത്തിനും എന്റെ ശരീരത്തിനുമിടയ്ക്ക് വാരിക അമർത്തിക്കുസ്പോൾ കാണാൻ കൊള്ളാവുന്ന മൂന്നു പെൺകുട്ടികൾ തിടുക്കത്തിൽ എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു. ഒരുവരിയായി നിന്ന അവരിൽ മുൻപിൽ നിന്ന കുട്ടി 'കൃഷ്ണൻ നായർസ്റ്റാറ്റല്ലേ' എന്നു ചോദിച്ചു. ഛായകണ്ടു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ സാഹിത്യവാദപഥം അച്ചടിച്ച പുറമെടുത്ത് ആ കുട്ടിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. വിമർശനത്തിന്റെ ഇലയിൽ കഥാകാരന്മാരും കവികളും അന്തർദ്ദാനം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യവാദപഥത്തിന്റെ മുൻപിൽ അവർ മുന്നുപേരും ഏറ് ഉദാത്തരേകത്തിന്റെ ഗോഭയിൽ കുടുതൽ തിളക്കമാർന്നുനിന്നു. "നിങ്ങളാ" എന്ന് എന്റെ പശുഷമായ ചോദ്യത്തിനു മുൻപിൽനിന്ന കുട്ടി വിനയം കലർന്ന മറുപടി നൽകി: "ഞങ്ങൾ മോസ്കോയിൽ ഒരു കലാപരിപാടിക്കു പോയിട്ടു വരികയാണ്." "നാടെവിടെ?" എന്റെ ചോദ്യം. അതിനുള്ള മറുപടി വിചിത്രം. "ഞങ്ങൾ കേരളീയരാണ്." കലാകൗമുദി അവർ വായിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി ഞാനത് ആ പെൺകുട്ടിക്കു കൊടുത്തു. പക്ഷിക്ക് ജീവി കണമെങ്കിൽ ആകാശത്തു പറക്കണം. മത്സ്യ

ത്തിന് ജീവിക്കണമെങ്കിൽ സമുദ്രം കൂടിയേ തീരൂ. എഴുത്തുകാരൻ ജീവിക്കുന്നത് ഞാൻ കാണിച്ച അല്പതങ്ങളിലൂടെയാണ്. കുറച്ചു നേരമേ ആ പെൺകുട്ടികൾ എന്റെ അടുത്തു നിന്നുള്ളൂ. ആരോണങ്ങളുടെ മോടിയില്ല. വസ്ത്രവിശേഷങ്ങളുടെ കാത്തിയില്ല. കൃത്രിമമായ ലജ്ജയില്ല. അവർ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ വീണ്ടും ബുക്ക്സ്റ്റാളിലേക്ക് ഓടി. "ഒരു കലാകൗമുദികൂടി തരൂ." "തീർന്നുപോയി" എന്നു മറുപടി. പഴയ രീതിയിൽ സ്വീറിൽ വന്ന് ഇരുന്ന എന്റെ മുൻപിൽ അമ്പത്തഞ്ചു വയസ്സോളമുള്ള ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നു. അല്പമുൻപുവരെ അവർ അവിടെല്ലായിരുന്നു. നാച്ചു തലമുടി 'ഡെ' ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തലയിൽ പൂ ചൂടിയിട്ടുണ്ട്. വിലകൂടിയ സാരി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരോണമണിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നല്ല പറയേണ്ടത്. അവർതന്നെ ഒരാളോടൊന്നു കൈവിരലുകളിലെയും കാൽവിരലുകളിലെയും നഖങ്ങളിൽ പോളിഷ്. ലിപ്സ്റ്റിക് നിർദ്ദോഷം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ ലജ്ജയും. പണ്ട് ഇററിലയിലെ സാഹിത്യകാരൻ പീറാന്റെപ്പോളെ ഇതുപോലൊരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു ചിരിച്ചുവെന്ന് ഞാൻ എവിടെയോ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ ചിരി എനിക്കുമുണ്ടായി. ആ ചിരിയെ മഹാനായ ആ സാഹിത്യകാരൻ 'കോമിക് റിയാക്ഷ'നായി കാണുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ആ പ്രതികരണം വളരെനേരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പീറാന്റെപ്പോളെ ആലോചിച്ചു. 'ആ സ്ത്രീ പ്രായംകുറഞ്ഞ ഭർത്താവിനെ ആകർഷിക്കാനാണ് അങ്ങനെ ശരീരം മോടിപിടിപ്പിച്ചതെന്നു വന്നുകൂടെ? ആകാം.' ആ ചിന്തയുണ്ടായപ്പോൾ ചിരി അപ്രത്യക്ഷമായി. അവരോട് അഭേദഹത്തിനു സഹതാപം. ഒരു വികാരം അതിനു വിപരീതമായ മറ്റൊരു വികാരമായി മാറി. ഈ മാറത്തിന് എന്താണു ഹേതു? വ്യർത്ഥമായിട്ടും ശരീരം അലങ്കരിച്ച സ്ത്രീ തന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഒരു മുഖമുടിവേഷത്തിൽ മറയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ പൊയ്മുഖത്തിനപ്പുറമുള്ള സത്യം അദ്ദേഹം കണ്ടപ്പോൾ ചിരിക്കു വിപരീതമായ വികാരമുളവാവി. സാഹിത്യം ഈ പൊയ്മുഖങ്ങളെ ചിന്തിയെ

റിഞ്ഞ് സത്യത്തിലേക്കു ചെല്ലണമെന്നാണ് പീറാന്റെപ്പോളുടെ മതം. ആരോണങ്ങളെണിയാതെ നെയ്ത് പോളിഷ് തേക്കാതെ, വിലകൂടിയ സാരി തേടിപ്പോകാതെ നിന്ന പെൺകുട്ടികൾ സത്യാത്മകത ആവഹിച്ചിരുന്നെങ്കിലും സ്വന്തം നാടിന്റെ പേരു പറയാതെ 'ഞങ്ങൾ കേരളീയർ' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മുഖമുടിയിടുത്ത് അണിയുകയായിരുന്നു. ആ മുഖമുടിയിലൂടെ സ്ത്രീസ്വഭാവത്തിന്റെ സത്യം ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ മുൻപിലിരുന്ന പ്രായംകൂടിയ സ്ത്രീയുടെ സത്യം പീറാന്റെപ്പോളെ കണ്ടതുപോലെ ഞാൻ കണ്ടതുമല്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ എറണാകുളത്തുവന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതുവരെ ഞാൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പൊയ്മുഖങ്ങളെ ചിന്തിയെറിഞ്ഞ് സത്യം കാണുന്നവനാണ് സാഹിത്യകാരൻ എന്നു പീറാന്റെപ്പോളെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഞാനും അനുഗൃഹീതനായിരുന്നെങ്കിൽ! എന്റെ ചിരി സഹതാപമായി മാറുമായിരുന്നു.

★ ★ ★

പാളങ്ങളിലൂടെ ഉരുളുന്ന വണ്ടികളെടുത്താളും യാത്രക്കാരുടെ മാനസികനിലയ്ക്കു മാറ്റം വരുത്തും. അതു കാമോദ്ദീപകമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അന്ത്യയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അവഗണിച്ച് യുവാവും യുവതിയും ശൃംഗാര ലീലകളിൽ മുഴുകുന്നത്. അവിവാഹിതകളായ ചെറുപ്പക്കാരികൾ നെഞ്ചുതളിക്കൊണ്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ലാതെ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം നടക്കുന്നത്. ഞാൻ സഞ്ചരിച്ച തീവണ്ടിയിൽ നീളുന്നടുപ്പം കാലുറയും മാത്രം ധരിച്ച രണ്ടു പെൺപിള്ളർ പലതവണ യാത്രക്കാരുടെ ഇടയിലൂടെ അങ്ങോളമിങ്ങോളം നടക്കുന്നതു കണ്ടു. യാചകന്റെ കർണ്ണകോരമായ പാട്ട് യാത്രാവേളയിൽ സുഖപ്രദമായി മാറും. എന്നോടു സംസാരിക്കാനെത്തിയ മൂന്നു പെൺകുട്ടികളും മാനുതയുള്ളവരായിരുന്നു. 'ഞങ്ങൾ കേരളീയരാണ്' മാത്രം പറഞ്ഞ് ഐഡൻറിറ്റി മാച്ചത് ട്രെയിനിന്റെ റിഥമൊക്കെല്ലെന്ന് ആരുകണ്ടു?

ആൻറിക് ഒളെമാക്സ്
ഈ റിഥം അല്ലെങ്കിൽ താളം നമ്മുടെ

ജീവിതത്തിലുണ്ട്. ഈ ജീവിതലയത്തോടൊ
രൂമിച്ച് മറ്റു ലയങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി
ഇണങ്ങുമ്പോൾ വിശേഷിപ്പൊന്നും സംഭവി
ക്കില്ല. എന്നാൽ വന്നെത്തുന്ന താളം
ശക്തികൂടിയതാണെങ്കിൽ നമുക്ക് അസ്വ
സ്ഥതയുണ്ടാകും. പാളങ്ങളിൽ ചക്രങ്ങളു
ടെ ഉണ്ടാകുന്ന താളത്തിന് ശക്തി
കൂടുതലാണ്; സാന്ദ്രത കൂടുതലാണ്. അത്
യാത്രക്കാരന്റെ ജീവിതലയവുമായി പൊരു
ത്തപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഉത്കടവികാര
ങ്ങൾ ഇനിക്കുക. ഗ്രന്ഥപാരായണം ഉദ്ഭവി
പ്പിക്കുന്ന താളം എന്തെന്ന് ബന്ധിപ്പിക്കത്തോളം
തീർപ്പാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്ര
ശസ്തങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ദർശനംപോലും
എന്നെ ഉത്കടാവസ്ഥയിലെത്തിക്കുന്നു. പട്ടി
ണികിടന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ പുസ്തകങ്ങൾ
വാങ്ങി വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ കാ
മോദ്ദീപകങ്ങളായ അവയവങ്ങൾ കണ്ടാൽ,
അവയുളവാക്കുന്ന ശിശുഗതിയാർന്ന താള
ത്തിനു വിധേയരായി സ്വന്തം ജീവിതലയം
മറന്ന് ബലാത്കാരവേഴ്ചയ്ക്കു ചിലർ
സന്നദ്ധരാകുന്നു. ഒരു വിഷയം ഇനിക്കു
താളം—ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള അമിതമായ കൗ
തുകം രൂപം നൽകിയ ലയം—ഒരുത്തന്റെ
ജീവിതലയത്തെ നശിപ്പിച്ചുതെങ്ങനെയെന്ന്
പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ബാലകൃഷ്ണൻ. ('അ
ച്ഛരന്റെ മരണപത്രം' എന്ന ചെറുകഥ—
കലാകൗമുദി) ഭാര്യയും കുട്ടികളുമുള്ള ഒരു
ശാസ്ത്രജ്ഞൻ. പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി
ക്കൊണ്ട്, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപവത്കരിച്ചു
കൊണ്ട് സാധാരണമായ ജീവിതം നയിക്കേ
ണ്ടവനാണ് അയാൾ. പക്ഷേ, തീവണ്ടി
പാലത്തിൽ കയറുമ്പോൾ അതിന്റെ ലയത്തി
നു സാന്ദ്രത കൂടുന്നതുപോലെ പരീക്ഷ
ണങ്ങൾ നടത്തുമ്പോഴും ശാസ്ത്രലയത്തിന്റെ
സാന്ദ്രത കൂടാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ
മാനസികനില തെറ്റി. ഭാര്യയെ അയാൾ
വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്താക്കി. മക്കളെ വേദനിപ്പി
ച്ചു. തന്റെ മരണത്തിൽ മകനുണ്ടാകാവുന്ന
പ്രതികരണം അറിയാൻവേണ്ടി അയാൾ
അവനു കള്ളക്കമ്പി അയച്ചു; താൻ മരിച്ചു
പോയതായി. മകൻ എത്തിയപ്പോൾ റോട്ടിയിൽ
വെണ്ണതേച്ചു പ്രഭാതഭക്ഷണം നിർവഹിക്കു
കയായിരുന്നു അയാൾ. മരണപത്രമെഴുതി
അയാൾ മകനെ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ കഥ
പര്യവസാനത്തിലെത്തുന്നു.

നിങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിലും
വായിക്കുന്നതിലും തല്പരനാണോ? എങ്കിൽ
അതായിക്കൊള്ളൂ. പക്ഷേ, പട്ടിണികിടന്ന്,
വീട്ടിലുള്ളവരെ പട്ടിണിക്കിട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ
വാങ്ങരുത്. നിങ്ങൾക്കു സ്ത്രീകളിൽ ഭ്രമ
മുണ്ടോ? അനിയതമാകാതെ അതു വച്ചു
പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവരുടെ ഭർത്താക്ക
ന്മാർ അടിക്കാൻ വരുന്നവിയത്തിൽ ഭ്രമത്തിന്
അതിപ്രസരം വരുത്തരുത്. നിങ്ങൾ കവി
യാണോ? ആയിക്കൊള്ളൂ. ആകുലാവസ്ഥ
യോളം അതിനെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന്
മററുള്ളവരെ വേദനിപ്പിക്കരുത്. കവിതാവും
മനുഷ്യതാവും ദാർശനികതാവും അനുരഞ്ജി

തത്തിലെത്തി സമ്പൂർണ്ണതയും സമനിലയും
പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യനാവണം നിങ്ങൾ.
അതിനു സന്നദ്ധനായില്ലെങ്കിൽ? എന്തു
സംഭവിക്കുമെന്ന് ബാലകൃഷ്ണൻ സ്പഷ്ട
മാക്കിത്തരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കഥയ്ക്കു ചാതുര്യമില്ല. വൈകാരികതാ
ഒന്നിന്നൊന്നു കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞ് ഒരാൻറി
കളെമാകുസിൽ അതു ചെന്നുനില്ക്കുന്നു.

എന്റെ ഒരു ബന്ധുവായ പിശുക്കൻ.
സ്വർണ്ണനിറമാർന്ന നെല്ലിനെ സ്വർണ്ണ
മാക്കി—കുതിരപ്പവനാക്കി—മാറി പെട്ടിക്ക
കത്തു സൂക്ഷിച്ചു. എന്റെ കൈയിൽ പവൻ
കിട്ടാറില്ല. കിട്ടിയാൽ ഞാനതു നിക്കൽ
നാണയങ്ങളാക്കി മാറ്റാം. ജീവിതശകലങ്ങളെ
സ്വർണ്ണമാക്കുന്നവനാണ് കലാകാരൻ.

പ്രതീക്ഷ, നൈരാശ്യം

ആലപ്പുഴ കുറെക്കാലം ഞാൻ താമസി
ച്ചിട്ടുണ്ട് കുട്ടിക്കാലത്ത്. അന്ന് എന്റെ വലതു
കണങ്കാലിൽ നീരുവന്നു. സ്ഥലം ആല
പ്പുഴയായതുകൊണ്ട് മത്താവം അതെന്നു
വിചാരിച്ച് ഞാൻ വല്ലാതെ പേടിച്ച്, അപ്പോൾ
എക്സൈസുകാർ വിപ്ലവമെന്ററിൽ ശിപാ
യിയായിരുന്ന വേലായുധൻപിള്ള പറഞ്ഞു,
തെക്കൊട്ടാട്ട് മത്തുരോഗം മാറുന്നതിൽ
വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു വൈദ്യനുണ്ടെന്ന്. ഞാൻ
വേലായുധൻപിള്ളയോടുകൂടി തെക്കൊട്ടാട്ടെ
വൈദ്യന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അദ്ദേഹം വരാന്ത
യിലിരിക്കുന്നു. എനിക്കു കണങ്കാലിൽ ലേശം
നീരേയുള്ളു. വൈദ്യന്റെ രണ്ടുകാലിലും ഭയം
ഇനിക്കു മന്ത്. മാത്രമല്ല, അതു പൊ
ട്ടിയൊലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തെ ചാല ഇംഗ്ലീഷ്
സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് എന്റെ
ദന്തനിര ലേശം ഉയർന്നു. പല്ലു പൊങ്ങി
ജീവിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മരണമാണ് നല്ലതെ
ന്നു വിചാരിച്ചു കഴിഞ്ഞ എന്നെ പിതാവ്
ഇനറൽ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി.
ദന്തവൈദ്യൻ എന്റെ പല്ലു പരിശോധി
ക്കാനെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല്ലുകൾ
മാത്രമല്ല ഊന്നും വെളിയിലായിരുന്നു. 'നാച്യു
റൽ ഫോർമേഷൻ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ട്
ഡോക്ടർ അടുത്തയാളിനെ പരിശോധന
യ്ക്കായി വിളിച്ചു.

അമിതമായ പുകവലിക്കൊണ്ട് എനിക്ക്
ഒരുരാത്രി വലിയ നെഞ്ചുമുദന വന്നു.
ആശുപത്രിയിൽ കൂടെ വരാനായി ആരു
മില്ലായിരുന്നു. നെഞ്ചമർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്
റോഡിൽ നടന്ന എന്നെ ഒരപരിചിതൻ കണ്ടു
കാര്യമന്വേഷിച്ചു. 'ഞാൻ കൂടെ വരാമെന്ന്
അദ്ദേഹം സ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ
റോഡിൽ മരിച്ചുവീണാൽ ആ കാര്യബുദ്ധി
യെ ആളുകൾ കൊലപാതകിയെന്നു പറഞ്ഞ്
അറസ്റ്റു ചെയ്യിക്കും. അതു മനസ്സിലാ
ക്കിക്കൊണ്ടാവണം അദ്ദേഹം എന്റെ
കൂടെ വന്നത്. ഡോക്ടർ പരിശോധനയെല്ലാം
കഴിഞ്ഞ് എന്നെ ആശുപത്രിയിൽ കിടത്തി.

എന്റെ ഒരു ബന്ധുവായ
പിശുക്കൻ സ്വർണ്ണനിറമാർ
ന്ന നെല്ലിനെ സ്വർണ്ണമാ
ക്കി—കുതിരപ്പവനാക്കി—
മാറി പെട്ടിക്കെത്തു സൂ
ക്ഷിച്ചു. എന്റെ കൈ
യിൽ പവൻ കിട്ടാറില്ല.
കിട്ടിയാൽ ഞാനതു നിക്കൽ
നാണയങ്ങളാക്കി മാറ്റാം.
ജീവിത ശകലങ്ങളെ സ്വർ
ണ്ണമാക്കുന്നവനാണ് കലാ
കാരൻ.

നേരംവെളുത്ത് ഞാൻ അവിടംവിട്ടു വീട്ടിലേക്കു
പോകുകയും ചെയ്തു. അന്നു വൈകുന്നേരം
അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നുകൂടെ കാണാമെന്നു
വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു
ചെന്നു. അവിടെ വലിയ ആൾക്കൂട്ടം.
സംശയിച്ച് ഞാൻ തെല്ലനേരം അവിടെ
നിന്നപ്പോൾ ഡോക്ടറുടെ വീട്ടിൽനിന്ന്
അലങ്കരിച്ച ശവപ്പെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടു ചിലർ
വന്നു. ഹൃദ്യരോഗവിദഗ്ദ്ധനായ ഡോക്ടറുടെ
മൃതദേഹമായിരുന്നു ആ പെട്ടിക്കെത്ത്.

പ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയ തുടക്കം ഓ
രോന്നിനുമുണ്ട്. ഫലമോ? വിഷാദം മാത്രം.
മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഏതു ചെറുകഥ
അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടാലും പ്രതീക്ഷയാണെന്നിക്ക്.
ആ പ്രതീക്ഷ സാഹചര്യത്തിലെത്തിയില്ല കെ.
അരവിന്ദന്റെ "വത്സല വീണ്ടും കണ്ണെ
ഴുതി" എന്ന കഥ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ.
തികച്ചും ബാലിശമായ ഇതിവൃത്തമാണ്
ഇതിനുള്ളത്. ഗൾഫ് രാജ്യത്ത് ജോലിയുള്ള
ഒരുത്തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു വീട്ടിൽ ടെലിഫോൺ
വച്ചു തീരു. സാമ്പദികമായ പരാധീനത
ഏറെയുണ്ടായിട്ടും പണം കടംവാങ്ങി അയാൾ
ടെലിഫോൺ വച്ചു. അതു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
ഭാര്യ അതിന്റെ മുൻപിൽനിന്ന് എഴു
ന്നേല്ക്കാനായതായി. വീട്ടിലെ ജോലികളാകെ
മുടങ്ങി. [ഏതു വെള്ളരിക്കപ്പട്ടണത്തിലാണോ
ഈ സ്കന്ദപിഡിനിയൊക്കെ നടക്കുന്നത്?]
അങ്ങനെയിരിക്കെ അവളോടു മറ്റു പുരുഷ
ന്മാർ ടെലിഫോണിൽക്കൂടി അസഭ്യങ്ങൾ
ചോദിച്ചുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ സഹിക്കാനാവാതെ
അവൾ ആ ഫോണെടുത്ത് ചവററുകയായിട്ടു.
വിമർശനപരമായി ഞാൻ ഈ സാഹസിക
തെക്കുറിച്ചു ഒന്നും എഴുതുന്നില്ല. ഒര
വാക്യം മാത്രം. ഇന്നുവരെയുള്ള എന്റെ
സാഹിത്യജീവിതത്തിൽ ഇത്രത്തോളം 'റി
വോൾട്ടി'ങ്ങായ മറ്റൊരു രചന ഞാൻ
കണ്ടിട്ടില്ല.

അടുത്തകാലത്ത് ഞാൻ വടക്കേയിന്ത്യയി
ലേക്കു പോയിരുന്നത് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ.
ഞാൻ താമസിച്ച് പ്രദേശം ഒന്നു ചുറ്റി
ക്കാണാൻ സാധാപനവേളയിൽ ഇറങ്ങി.

കറൻ്റ് ബുക് സിൽ തിന്ന

17 നോവലുകൾ

വന്ദിത

കാക്കനാടൻ

പേജ് 284

വില 25.00

മുദ്രലപ്രഭ

മലയാററൂർ

പേജ് 112

വില 10.00

വൈരതണി

വി. പി. ഹരിനാഥൻ

പേജ് 132

വില 8.00

ഒരു പുഴയുടെ കഥ

കെ. രാജശേഖരൻനായർ

പേജ് 204

വില 12.00

അപ്പം കിട്ടാത്ത നാളുകൾ

ഹെൻരിക് ബോം

പേജ് 158

വില 7.50

നഖങ്ങൾ

വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ

പേജ് 460

വില 30.00

ഉറമക്കത്തം

അഗതാക്രിസ്റ്റി

പേജ് 244

വില 16.00

വിലാപത്തം

ഹരിഹരൻ പരമാര

പേജ് 220

വില 14.50

മിസ്സിസ് മഗിൻറി മരിച്ചു

അഗതാക്രിസ്റ്റി

പേജ് 312

വില 18.00

നിണമണിഞ്ഞ

സിംഹാസനം

ഹരിഹരൻ പരമാര

പേജ് 304

വില 20.00

സാക്ഷി

കാക്കനാടൻ

പേജ് 164

വില 15.00

രക്തചന്ദനം

മലയാററൂർ

പേജ് 124

വില 11.00

ആട്ടക്കളം

കൊട്ടണല്ലൂർ പ്രഭാകരൻ

പേജ് 214

വില 16.00

ദ്രുക്സാക്ഷി

സി. രാധാകൃഷ്ണൻ

പേജ് 92

വില 7.00

മരണങ്ങളുടെ തുടക്കം

അഗതാക്രിസ്റ്റി

പേജ് 220

വില 19.00

വനവാസം

സേതു

പേജ് 270

വില 20.00

നിമാത്രമില്ലാത്ത ഭൂമി

എററുമാന്തൂർ ഡി.വകാർ

പേജ് 156

വില 11.00

കറൻ്റ് ബുക്സ്: കോട്ടയം (2 ശാഖകൾ), തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം, ആലപ്പുഴ, എറണാകുളം, ആലുവ, കോഴിക്കോട് (2 ശാഖകൾ), തലശ്ശേരി.

ഒരു മനുഷ്യനെയും കാണാനില്ലാത്ത റോഡിലൂടെ നടന്നുനടന്ന് ഞാൻ ഒരു ശവപ്പെണ്ണിലെത്തി. വലുതും ചെറുതുമായ കുരിശുകൾ നാട്ടിയ മൺകുന്നുകൾ ധാരാളം. വല്ലാത്ത മയോടെ ഞാൻ പിന്നെയും നടന്നു. ഏറെപ്പോയപ്പോൾ ഒരു കുറ്റിക്കാട്. അതിൽ പുത്തുന്നിന്ന ഒരു ചെടി. ആ പൂവിൽ ഒരു ചിത്രശലഭം ചിരകനക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാണ് ഒരു കഥാചിത്രശലഭത്തെ കാണാൻ എനിക്കു കഴിയുക?

ചൈതന്യദായകം

മോറിസ് മതേർലങ്ങിന്റെ ഏതോ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ മനുഷ്യൻ പരതന്ത്രനാണ് എപ്പോഴുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. വീട്ടിലിരുന്നാൽ മറിയുടെ നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ ബന്ധനസ്ഥൻ. ട്രാമിൽ കയറിയാൽ അവിടെയുമുണ്ട് നാലു ഭിത്തികൾ. ഓഫീസ് മറിയലിലിരുന്നാലും സിമിന്തി അതു തന്നെ. ഇക്കാലത്ത് ഈ പാരതന്ത്ര്യം വളരെക്കുടിയിരിക്കുന്നു. കാലത്തു പത്രം നിവർത്തിനോക്കിയാൽ ക്ഷോഭജനകങ്ങളായ സംഭവങ്ങളുടെ വർണ്ണനകൾ. അവയിലൊന്നിനെക്കുറിച്ചും കൂട്ടുകാരനോടുപോലും സംസാരിക്കാൻ എനിക്കു പേടിയാണ്. സംസാരിച്ചാൽ ഞാൻ കോൺഗ്രസ്സുകാരനാണെന്നോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാണെന്നോ നക്സലൈറ്റാണെന്നോ അയാൾ ധരിച്ചുവയ്ക്കും. അതുകൊണ്ട് മൗനത്തിന്റെ ഭിത്തി കെട്ടിപ്പൊക്കി ഞാൻ തനിയെ പരതന്ത്രനായി മാറുന്നു. സിരകളെ തണുപ്പിക്കാൻ ഒരു സിഗററ്റ് വലിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ പുക വലി ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമെന്ന് പാക്കറിൽ അച്ചടിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു. മനസ്സിന്റെ സ്വച്ഛന്ദത നശിക്കുന്നു. അവിടെയും പാരതന്ത്ര്യം. ബസ്സിൽ കയറി വല്ലയിടത്തും പോകാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ പോകേണ്ട സ്ഥലത്തിനു രണ്ടുനാഴിക ഇപ്പുറത്തുവച്ച് പൊലീസുകാരൻ ബസ്സ് മറ്റൊരുവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടും. ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തുനിന്ന് നാലുനാഴിക അകലെച്ചെന്നിറങ്ങുന്നു ഞാൻ. ബസ്സ് വേണ്ട, നടക്കാമെന്നു കരുതിയാൽ ജാഥകൾ കാരണം അതിനും വയ്യ. എന്നും അപമാനം, എന്നും നിന്ദനം. വൾഗാറിനുകുടിക്കുടി വരുന്നു. കുറ്റങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. എനിക്കും നിത്യജീവിതത്തിൽ കള്ളം പറ്റിയേണ്ടതായി വരുന്നു. മനസ്സിൽ ഞാൻ വിലപിക്കുന്നു. പരസ്യമായി കണ്ണീരൊഴുകുന്നു. എന്റെയും മറുനുള്ളവരുടെയും പ്രവൃത്തികൾ ഓർമ്മിച്ച് ഞാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു. സ്വന്തം നൈരാശ്യവും വിഷാദവുംകൊണ്ട് ആത്മഹത്യകൾ പണ്ടു ധാരാളമുണ്ടായി. ഇന്നും സമൂഹത്തിന്റെ ക്രൂരതകൾ കാണുമ്പോൾ സൈഹിനെപ്പോലെ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണ് നല്ലതെന്ന് എനിക്കു തോന്നിപ്പോകാറുണ്ട്. അപ്പോൾ ഞാൻ ഭഗവദ്ഗീത, ബൈബിൾ, ഖുറാൻ ഇവ മാറിമാറി വായിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണ വചനാമൃതം വായിക്കുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ

കാവ്യഗന്ധങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുന്നു. നേരത്തേ പറഞ്ഞ ഒരാകുലാവസ്ഥയിൽ ആയിരുന്നപ്പോഴാണ് ദേവി മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെഴുതിയ "ഭവാനിയിൽ" എന്ന കാവ്യം ഞാൻ വായിച്ചത്.

"ആററുവക്കത്തെയിരുട്ടിന്റെ പൊന്തയിൽ ആദ്യനക്ഷത്രങ്ങൾ, മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ. നേർത്തുതണുത്ത വെളിച്ചം വിതുമുന്നി തോർത്തു മരന്ന പകൽക്കിനാവെന്നപോൽ

ആരോ പതുക്കെ മൊഴിഞ്ഞിരുൾപ്പാതയിൽ ആകെ മുഴുകി ഭവാനിയിലെങ്കിലോ ഏറെ വിദൂരത്തിലല്ല തിങ്കൾക്കല ചൂടിയ മല്ലിശരന്റെ തിരുമുടി"

കാവ്യത്തിന്റെ ഈ പരിസ്ഥാപ്തിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ആകുലാവസ്ഥയിലെത്തിയ എന്റെ മനസ്സ് ആ വരികളുടെ ലയത്തിൽ മുങ്ങി. ആകുലാവസ്ഥ മാറി. സാമൂഹികാവസ്ഥകൾ നശിപ്പിച്ച ചൈതന്യം ഈ വരികൾ എനിക്കു വീണ്ടെടുത്തുതന്നു.

നിരീക്ഷണങ്ങൾ

പ്രശസ്തനായ നോവലിസ്റ്റ് ജോൺ ഇർവിങ്ങിന്റെ ഏററവും പുതിയ നോവലായ 'A Prayer for Owen Meany' എന്നതിൽ സ്ത്രീ സ്പർശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ പ്രതികരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കഥപറയുന്ന ആൾ തന്റെ അമ്മയെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണ്:

"അവരുടെ [അമ്മയുടെ] സാന്നിധ്യത്തിൽ പുരുഷന്മാർ അസ്വസ്ഥരായി കൈകൾ ചലിപ്പിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. എല്ലാ ആളുകൾക്കും അവരെ തൊടാൻ ആഗ്രഹം. തൊടുന്നവനോടുള്ള മാനസികനില അനുസരിച്ച് അമ്മയുടെ പ്രതികരണം പൂച്ചയുടെ തുപോലെയായിരുന്നു. വികാരരഹിതമായ അവഗണനയ്ക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു അവർക്ക്. അതിന്റെ ഫലമായി സ്പർശനം ഉടനെ അവസാനിക്കും. അമ്മയ്ക്ക് ഏതവസ്ഥയിലും സമീകരണത്തോടെയും അർജ്ജുനാവഹമായ വേഗത്തോടെയും പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പൂച്ചയെപ്പോലെ തൊടലിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ അവർക്കു സാധിച്ചിരുന്നു... പൂച്ചകൾ പ്രതികരിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റേ വിധത്തിലും അമ്മയ്ക്കു പ്രതികരിക്കാനാവും; തൊടുമ്പോൾ സുഖാനുഭോഗത്തിൽ മുഴുകാൻ അമ്മയ്ക്ക് ആവും. തൊടുന്നവന്റെ കൈയിൽ കൂടുതൽ കൂടുതലായി സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താത്ത ക്രവിയത്തിൽ ലജ്ജകൂടാതെ സ്വന്തം ശരീരം വളയ്ക്കാൻ അമ്മയ്ക്കു കഴിയും; (ഞാൻ വിചാരിക്കുകയാണ്) അടുത്താറെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അമ്മ അപ്പോൾ പൂച്ചയെപ്പോലെ സന്തുഷ്ടയായി മുരളുന്നതു കേൾക്കുമെന്ന്." (സ്വതന്ത്രമായ തർജ്ജമ)

—സ്ത്രീസ്വഭാവത്തെ ജോൺ ഇർവിങ്

ത സൂക്ഷ്മമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു!

2. വടക്കൻപറവൂരും ചെറിയപ്പള്ളിക്കടത്തും ചെലക്കടത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ചങ്ങമ്പുഴ ബീഡി വലിക്കുന്നതു ഞാൻ 1938-ൽ കണ്ടു. രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷംകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു ചോദിച്ചു. 'ബീഡിയുടെ അറക്കത്തീക്ക് ചുട് കൂടുതലാണെന്നും അത് അർബുദമുണ്ടാക്കുമെന്നും ഡോക്ടർമാർ പറയുന്നു. ഇതങ്ങീ ഉപേക്ഷിക്കരുതോ?' അപ്പോൾ വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബീഡി ഒന്നുകൂടെ ബലിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ട് കവി പറഞ്ഞു, 'ബീഡിത്തീയുടെ ചുട്കനെക്കാൾ വലിയ ചുടാണ് പെണ്ണിന്റെ ചുംബനത്തിന്. അതുകൊണ്ട് കാൻസർ വരണമെങ്കിൽ എനിക്ക് എപ്പോഴും അതു വരുമായിരുന്നു'—ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആകൃതിസൗഭാഗ്യം കവിതാസൗഭാഗ്യം കണ്ട് തരുന്നികൾ അദ്ദേഹത്തെ സമാക്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ചുംബനത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടതല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അസത്യപസ്താവും നടത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു.

“ലൈംഗികപീഡനം”

പണിയെടുക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾക്കു ലൈംഗികപീഡനം ഒരു ഭീഷണി എന്ന പേരിൽ പ്രഫസർ ഇയലക്ഷ്മി 'കേരള ശബ്ദം' വാരികയിലെഴുതിയ ലേഖനം കൗതുകത്തോടെയാണ് ഞാൻ വായിച്ചത്. തൊഴിൽശാലകളിലും മററിക്കുടങ്ങളിലും കാമാസക്തരായ പുരുഷന്മാരിൽനിന്ന് സ്ത്രീകൾക്കു സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന പീഡനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശ്രീമതി യുക്തികളോടെ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പീഡനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഇയലക്ഷ്മി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ സാധ്യമാകുന്നതാണെങ്കിലും ഇവിടെ സ്പെലിംഗ് അതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ താൽപര്യമുള്ളവർ ലേഖനംതന്നെ വായിക്കണം. ശ്രീമതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ആദരണീയതയും സ്വീകരണീയതയും അധികാരികൾ പരിശോധിക്കുന്നത് നന്ന്.

ജീവിതത്തിലെ യുക്തിപരമായ വലിയ ശക്തിയാണ് ലൈംഗികത. കൊച്ചുകുഞ്ഞുതൊട്ട് വൃദ്ധ്യകളിലും വൃദ്ധന്മാരിലുംവരെ അതു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആ ശക്തിവിശേഷത്തെ അതേരീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് നെറ്റ്, അതിനെ സംശോധിതരൂപത്തിലാക്കുന്നത് ശരി എന്നാണ് പ്രാചീന് തുടങ്ങിയ ചിന്തകർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ, 'സബ്ജിമേഷൻ' എപ്പോൾക്കും ശക്തിയില്ല. പ്രാചീന് ഭാര്യയുടെ അനുമതിയുമായി ലൈംഗികബന്ധം പുലർത്തി. ചികിത്സയ്ക്ക് എത്തിയ ഒരു സുന്ദരിയായ തരുന്നിയെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം കാമാത്സ്യകതയിൽ വീണു. അവളെ ഒന്നു സ്പർശിച്ച് അദ്ദേഹം അതടക്കി.

ബൈറൺ എന്ന കവിതയുടെ അസമ്യഗമനം കൃപ്രസിദ്യമാണ്. ഗേറേറപോലും എഴുപതാംകാലത്ത് ഒരു പെൺകുട്ടിയിൽ അട്കി വേശമുള്ളവനായി. അതുതന്നെ ഇബ്സന്റെ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചു. കഴിവനായ ബർട്രൻഡ് സ്നൂലിന്റെ അനിയത ലൈംഗികത ആരെയും ലജ്ജിപ്പിക്കും. ജോയ്സിന്റെ ലൈംഗികപ്രശ്നങ്ങൾ അദ്ദേഹം നോന്യ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തുകളിൽ കാണാം. മഹാൻമാർക്കുപോലും ലൈംഗികതയെ 'സബ്ജിമേഷൻ' ചെയ്യാൻ വെയ്ക്കൽ സാധാരണക്കാരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും. അതിനാൽ ഇതൊക്കെക്കണ്ട് ഒട്ടൊതെ സമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിരത പാലിക്കാൻവേണ്ടി ലൈംഗികതയെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ മാത്രം മതി.

പീഡനം കാമത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നു. കാമം സ്ത്രീയുടെ ആകർഷകതയിൽനിന്നും. ഈ ആകർഷകതയെ സ്ത്രീയും അടിമയാണെന്ന വസ്തുത നമ്മൾ വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. ഒരുദാഹരണം നല്കാം. ഒരിക്കൽ എഴുതിയതാണ്. അങ്ങു വടക്ക്—വടക്കേയിന്ത്യയിൽ ഒരിക്കൽ—സുന്ദരിയായ ബഹാളി സ്ത്രീ അടുക്കളയിൽ ജോലിചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പരിചാരകനായ പതിനെട്ടുവയസ്സുള്ള ഒരു പാണ്ടിക്കാരൻ അവളുടെ ചന്തിയിൽ തൊട്ടു. അറിയൊതെ തൊട്ടുവെന്ന് അവന്റെ ഭാവം. ചെറുപ്പക്കാരിസ്സറീൽച്ചുരുവം കഴുകുകയായിരുന്നു. അവർ തിരിഞ്ഞ് ആ പാത്രംകൊണ്ട് അവന്റെ മുഖത്ത് മാറിമാറിയിടിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവളുടെ ഭർത്താവ് വീട്ടിൽ വന്ന് ഓഫീസിൽനിന്ന്. അയാൾ അവനെ അടിച്ചു അവശനാക്കി. ചവിട്ടി പുറത്തേക്കു തള്ളി. ആ വഴിവന്ന ഞാൻ കാര്യമൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി അവനെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി 'ഡ്രസ്സ്' ചെയ്യിച്ചു. മരുന്നു കുത്തിവെച്ചു. കുറെ രൂപ ഞാൻ അവനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബംഗാളിപ്പണ്ണിന്റെ കോപം എനിക്കു മനസ്സിലാകും. ഭർത്താവിന്റെ കോപം അതിനെ മനസ്സിലാകും. എങ്കിലും ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. തമിഴൻപയ്യനു പകരം രാജേഷ്വരനയോ പ്രേംനസീറോ മമ്മുട്ടിയോ ആണ് അവളുടെ ചന്തിയിൽ തൊട്ടെന്നു വിചാരിക്കൂ. (വെറും അഭ്യൂഹമാണേ. അവർ മൂന്നുപേരും മാന്യരാണ്. അങ്ങനെ സ്പർശിക്കുകയേയില്ല) ബംഗാൾക്കാരിസ്സറീൽപ്പാത്രംകൊണ്ട് അവരെ ഇടിക്കുമോ? അതോ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവയ്ക്കുമോ?

പീഡനപ്രലാപം പുരുഷന്റെ സൗന്ദര്യത്തെയും വൈരുദ്ധ്യത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിസുന്ദരനായ പുരുഷന്റെ അട്കിവേശത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിന് സ്ത്രീ എപ്പോഴും വഴങ്ങിക്കൊടുക്കും. പാപചിന്ത കൊണ്ടു വഴങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ വഴങ്ങാനുള്ള ആഗ്രഹമെങ്കിലും മനസ്സിലുണ്ടാകും. ഞാൻ ആരെയും കുറ്റം പറയുകയല്ല. ലിബിഡോയുടെ അഭ്യൂഹകൃതിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നെ അയാൾ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു.

ന്നു, അയാൾ എന്ന ഉപദ്രവിക്കാൻ വരുന്നു എന്നൊക്കെ സ്ത്രീ പുരാതനപ്പെടുമ്പോൾ അതിനൊരു mythological സാദാമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, അത് എന്റെ മനസ്സിന്റെ മാലിന്യംകൊണ്ടുമാവാം.

ജീവിതം, കല

അതാ റഷ്യൻ കഥാകാരനായ ചെക്കോവ് ഇരിക്കുന്നു തുലികയുമായി. തന്റെ കുഞ്ഞ് മരിച്ചയടനെ ഒരു ഡോക്ടർക്ക് ഒരു രോഗിണിയെ കാണാൻ പോകേണ്ടിവന്നു. വളരെദൂരം അവളുടെ ഭർത്താവിനോടൊരുമിച്ച് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ച് എത്തേണ്ടിടത്ത് എത്തിയപ്പോൾ രോഗിണിയില്ല. രോഗമാണെന്നു നടിച്ചു അവൾ ഭർത്താവിനെ ഡോക്ടറുടെ വീട്ടിലേക്ക് അയച്ചത് കൗതുകമായി. ഒളിപ്പോടാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ വിചിത്രഗതികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുന്നു. ആ കഥ വായിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ ട്രാജഡിയായൊരു നമ്മൾ ദർശിക്കുന്നു.

അതാ ഉളിയുമായി പ്രഞ്ച് പ്രതിമാനിർമ്മാതാവ് റൊദേർ ഇരിക്കുന്നു. ഏതാനും ദിവസത്തെ പ്രവർത്തനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത് അതിസുന്ദരമായ ഒരുശില്പം.

അതാ രവിവർമ്മ ബ്രഹ്മം ചായവുമായി ഇരിക്കുന്നു. കാൻവാസ്സിൽ അദ്ദേഹം ചായം തേച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദൃഷ്ടാന്തനെ പ്രേമത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ശകുന്തള. ഡോക്ടറുടെ സന്ദർശനം സാധാരണ സംഭവം. മാർബിൾക്കഷണം വെറുമൊരു ശില്പം. ചായം ആകർഷകതയില്ലാത്തത്. എങ്കിലും അവയെല്ലാം ഐശ്വര്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കൊള്ളുന്ന സൃഷ്ടികളായി മാറുന്നു. എന്റെ യുവസുഹൃത്തായ ശിഹാബുദ്ദീൻ പൊയ്ത്തുറകുടവ് അനാകർഷകമായ ജീവിതത്തെ കുടുതൽ അനാകർഷകമാക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ (ദേശാഭിമാനി വാരികയിലെ 'നായ്ക്കളുടെ ഭൂമി' എന്ന ചെറുകഥ)

ഇസഡോറ ഡങ്കൻ കടപ്പുറത്തു മലർന്നു കിടന്നുകൊണ്ട് ഒരു യുവാവിനോട് 'എനിക്കൊരു കുഞ്ഞിനെ തരു' എന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചത് ഞാൻ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. അത് ധ്യാർത്ഥ സംഭവം. ഗ്രീക്ക് നോവലിസ്റ്റ് കാസാൻസ്സാക്കിസ് വർണ്ണിച്ച മരണാത്മ ധ്യാർത്ഥ സംഭവം. അവിവാഹിതയും വൈരുദ്ധ്യമുള്ളവളും മുപ്പതുവയസ്സു കഴിഞ്ഞ വളുമായ ഒരു ജർമ്മൻകാരി കാൻറിന്റെ പുസ്തകത്തിലെ ചില സംശയങ്ങൾ തീർക്കാൻ ഒരു പുരുഷനെ സമീപിച്ചു. അയാൾ ഓരോ വാക്യവും വായിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ പെട്ടെന്ന് പുസ്തകം വാങ്ങി ദൂരെയെറിഞ്ഞിട്ട് അയാളോടു പറഞ്ഞു കാമാതിരേകത്തോടെ. 'എനിക്കൊരു കുഞ്ഞിനെ തരു.' ഇതാണ് പുരുഷപീഡനം.